

GÜNÜMÜZDE MURÂBITLIK

Eûzübillâhimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdü li'l-lâhi rabbi'l-âlemîn. Ve's-salâtü ve's-selâmu alâ seyyidii'l evvelina ve'l âhirîn. Muhammedini'l Mustafâ ve âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn.

Emmâ ba'd:

Fa'lemû eyyühe'l-ihvân fe-inne efdale'l-hadîsi kitâbullah ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ Muhammedin sallallahu aleyhi ve sellem. Ve şerre'l-umûri muhdesâtüha ve külle muhdesetin bid'atün ve külle bid'atin dalâletün ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr. Ve bi's-senedi'l-muttasili ile'n-nebiyyi sallallahu aleyhi ve selleme ennehû kale:

إِنَّ الْمُرَابِطَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَكْبَرُ أَجْرًا مِنْ رَجُلٍ جَمَعَ
كَعْبَيْهِ يَرْتَادُ شَهْرَ صِيَامِهِ وَقِيَامِهِ

İnne'l-murâbıta fî sebilillahi a'zamu ec-ran min raculin ceme'a ka'beyhi yertâdü şeh-ran sıyâmehû ve kıyâmehû.

Sadaka resûlullâh fîmâ kâl ev kemâ kâl.

“Murabıt; Allah rızası için hudut kalelerinde düşman gelmesin diye nöbet tutan kimse, kendisini derleyip toparlayıp ibadet etmek için uykusuz kalmayı göze alarak gündüzleri oruç tutup geceleri namaz kılan insandan sevap bakımından daha yüksek durumdadır.”

a. Kâfirlerin Mü'minlere Saldırması

Okuduğumuz hadîs-i şerîf *Râmûzü'l-ehâdîs* kitabımızın 107. sayfasınının 11. hadîs-i şerîfidir, Ebû Ümame El Bâhilî *radıyallahu anh*'den rivayet olunmuştur.

Murabıttan bahsediyor. Murabıt; rıbatlarda, hudut kalelerinde düşman gelmesin diye nöbet tutup gözcülük yapıp bekleyen kimseye derler. Müslümanlar hudutlarını korumak için kaleler yaparlar, oraya askerleri koyarlar. Bekler, düşman gelirse onlar ilk karşılamayı yaparlar, çarpışırlar, düşmanı huduttan içeriye sokmazlar.

Ondan sonra da asıl büyük orduya haber iletilir o da gelir savaş olur, cihat olur, çarpışılır. Daha savaş yokken bile hudutları beklemek

icap eder. Murabıt işte bu hudutlarda beklemeyi yapan, gözcülük, bekçilik yapan gerekirse çarpışan kimse demek oluyor.

Bunun sevabı çok büyük. Bunu eskiden dervişler; Allah'ın rızasını kazanmak isteyen, Allah yolunda sevap kazanıyım, canım feda olsun, zamanım öyle geçsin diye düşünen insanlar yaparlardı.

Silahlarını alırlar, giderlerdi hudutta bir müstahkem bir yer inşa, bina ederlerdi. İtilip kakılınca yıkılıp yakılmayacak, sağlamca bir yer. Buna rıbat derlerdi. *Rıbat*; bir çeşit kale gibi bir şey, kale de olur kaleden küçük de olur. Kale biraz daha anlı şanlıdır, rıbat küçük bir bina da olabilir.

Bu rıbatlarda kalan kimselere de *murâbit* derlerdi. Yani mücahit gibi ama bekçilik yapıyor. Savaş yok, savaş olmadan bekçilik yapıyor, olursa savaşacak, düşman gelirse çarpışacak. Düşman yok, düşman gelmesin diye bekliyor.

Bu mühim bir vazife çünkü hudutlar beklenmese, gözcüler, nöbetçiler olmasa düşman içeri sızar, evleri, köyleri basar, insanları

öldürür, malları yağmalar, zarar verebilir. Bekçi olursa, bekçi olan yere herkes kolay kolay giremez, gelirse de bir çarpışma olur, ondan sonra sağdan soldan imdat, yardım istenir, yardım da gelince düşman püskürtülür, cezası verilir. [Bu] emniyet için gerekli olan bir şeydir.

İşte bu murabıtların sevapları çok büyük oluyor. Çünkü onlar hudutta bekledikleri için hududun içindeki insanlar emniyet içinde işlerine güçlerine gidiyorlar, huzur içinde yatıp kalkıyorlar, rahatlıkla ibadetlerini yapıyorlar. Bekçi olmazsa her an kuşkuda olacaklar, her an dikkatli olmaları lazım. Aslında dikkatli olmak da bütün Müslümanlara emrediliyor.

Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurmuş ki: “Kişinin kılıcını kuşanmış olarak kıldığı namaz, kılıcsız kıldığı namazdan yedi yüz kat daha sevaplıdır.”

Neden?

Camide savaş olmaz ama düşmanlar camiye “Bunlar nasıl olsa namazda, bunları silahsız yakalayayım, camiye yakayım, adamları

içerde öldüreyim.” diye düşünürler. Düşünmüşler ve yapmışlar.

Mesela Yugoslavya’da senelerce önce, Tito zamanında, -belki ondan önce ben tarihini iyi bilmiyorum- Drina köprüsü faciası diye bir olay olmuş. Bir bayram gününde Müslümanlar bayram namazında iken o hain kâfirler, gavurlar saldırmışlar, camide [müslümanları] katletmişler. Müslümanları, oranın ahalisini, öldürüp öldürüp Drina köprüsünden nehre atmışlar. Onların hunharlıkları, canavarlıkları, gaddarlıkları, zalimlikleri tarih boyunca böyle.

Allah işte bir millete, bir ümmete zaaf vermesin. Zaaf oldu mu her yerden düşmanlar saldırır. Vücut da öyledir. Bizim vücudumuz var, sizin vücudunuz var.

Nasılsınız?

Elhamdülillah iyi.

Sıhhatte, afiyette misiniz?

Çok şükür elhamdülillah, bir şeyim yok, turp gibiyim sapa sağlamım.

Sen biraz zayıf ol, o zaman bak mikroplar

her yerden nasıl hücum ederler.

Etrafta mikrop yok değil; havada, toprakta, suda, yiyecekte içecekte, karşıdaki adamda mikrop var. Öksürür, aksırır havaya mikroplar saçılır. Bunu doktorlar söylüyor, biliyoruz. Mesela “Her santimetre küp, yüksük içi kadar olan havada beş milyon mikrop var” diyorlar. Say Allah’ım say saymakla bitmeyecek [kadar] mikrop var. Ama zarar veremiyor.

Neden?

Sen sağlamsın da tesir edemiyor. Ne zaman çürüsen, zayıflasan o zaman saldırırlar.

Mesela deri sağlamken bir şey olmaz, ama deri çizildiği, zedelendiği zaman oraya bir mikrop bulaşırsa iltihap, hastalık yapar. Belki öldürücü hastalık olur. Yani deri zedelendi, çizildi, yara oldu oraya mikrop yerleşti. Sen zayıflarsın, uyku uyumazsın, uykusuz kalırsın, vücut kilodan, çaptan düşer ondan sonra bakarsın akciğerde, midede rahatsızlık başlar. Yani zayıf oldu mu etraftaki başka yaratıklar insanın vücuduna saldırıyor. Müslüman toplum da zayıf oldu mu etraftaki kâfir toplumlar

Müslümanların üzerlerine mikrop gibi saldırırlar, üşüşürler.

Peygamber Efendimiz diyor ki; “Sizin üzerinize ümmetler yemek yiyenlerin çanağa kaşıkla üşüştürdükleri gibi yani pilava kaşık salladıkları gibi, yemek tabağına hepsi birden yemek için el uzattıkları gibi sizin üzerinize kâfir milletler hepsi birden saldıracaklar.”

E min killetin binâ yevme izin ya Resûlullah? “Ey Allah’ın Resûlü bu bildirdiğin hadise ne zaman olacak, biz o zaman çok az olacağız da bizim azlığımızdan dolayı mı düşman saldıracak bizim üzerimize?”

“Hayır!”

Bel entüm kesirun. “Belki siz o zaman çok olacaksınız, fakat size eski ümmetlerin iki hastalığı bulaşmış olacak”. Sizde iki mühim hastalık bulaşmış olacak. Hasta olacaksınız, hasta olunca saldıracaklar.

İki hastalıktan birisi:

Hubbud dünya. “Dünyayı sevmek.” Dünyayı sevmek birisi.

İkincisi, ikinci hastalık ne? *Kerâhiyetü'l mevt.* “Ölümden ikrah etmek, korkmak.”

Hocam tabii değil mi bunlar yani insan dünyayı sevmez mi? Boğaziçi'nde Emirgan var, çay içiliyor, Çamlıca var manzarası güzel, köşkler, saraylar, lokantalar, canlı balık lokantası, kızartmalar, kebaplar, kaymaklar, mado dondurması bilmem ne baklavası vesaire...

Eskiler dünyayı sevmiyorlardı, ahireti seviyorlardı; dünyaya dalmıyorlardı, ahireti kazanmaya çalışıyorlardı, dünyayı feda edip ahiretlerini mamur etmeye çalışıyorlardı, eskiler böyleydi.

Kim bu eskiler?

Peygamber *sallallahu aleyhi* ve sellem Efendimiz, sahabe-i kirâm efendilerimiz *ırdvannullahi aleyhim* ecmaîn, evliyulallah büyüklerimiz, selef-i salihînimiz, salih ecdadımız böyleydi. Onlar dünyayı bizim gördüğümüz gibi görmüyorlardı.

“Ne olacak fâni dünya ne kıymeti var.” diyorlardı.

Yalan dünyasın,

Evliyullahı alan dünyasın

diye Yunus'un yalan dünya ile ilgili ne güzel şiirleri var. Keşke tamamını bilsem de şimdi okusam size. "Yalan dünyasın inanmam, kanmam sana." diyor. "Yalancı dünyasın; aldatır-sın insanı ondan sonra dönüp bakıp da uzaktan gülersin, aldatacaksın." diye dünyaya meyil etmemişler.

Bu mübarek evliyâullah büyüklerimiz ne yapmışlar?

Dünyalığı ahireti kazanmakta kullanmışlar.

"Paran var mı?"

"Var"

Ne yapmış?

Allah yolunda hayır hasenât, çeşme, cami, köprü, su hayrı, yetimlere dullara bakmak vesaire... Her şeylerini ahireti kazanmaya tevcih etmişler. Dünyayı sevmemişler.

Dünyanın bir gün elden gideceğini, bir gün

öleceklerini biliyorlardı. Kabre götürüp gömdükleri yakınları gibi bir gün de sıranın kendilerine geleceğini unutmuyorlardı, gaflete düşmüyorlardı, âhirete çalışıyorlardı.

Peki Müslümanların içinde zengin yok muydu?

Vardı.

Ebû Bekir Sıddık Efendimiz zenginlerdendi, Hz. Osmân-ı zinnûreyn *radiyallahu an-hümâ* bunlar zengin insanlardı, daha başka zenginler vardı.

Tarih boyunca has Müslümanlardan cennetlik olduğu bilinen Müslümanlardan zengin Müslümanlar olmuştur ama onlar mallarını helalden kazanıyorlardı, hayra harcıyorlardı. Gözleri dünya hırsıyla kanlanmamıştı, kapanmamıştı, kör olmamıştı. Allah yolunda masraf yapıyorlardı, dünyalığı Allah yolunda harcıyorlardı.

Bir de ölümü istiyorlardı. Gece gündüz dua edenleri var. Kitabüş Şifa'nın sahibi Kadı İyad *rahimehullah* tabîinden bir zât-ı muhteremi yazıyor. Şu anda adını ben unuttum “Şu zât her

akşam yatsı namazından sonra el açıp dua edermiş: ‘Yâ Rabbi! Bari bu akşam canımı al. Dün akşam almadın hiç olmazsa bu akşam canımı al, şu Muhammed-i Mustafâma, sevdiğime kavuşayım.’ Diye. “Öldür beni Ya Rabbi! Canımı al, kavuşayım; dayanamıyorum, seviyorum, onlar âhirete gitti ben de onların yanına gitmek istiyorum.” diye dua edermiş.

Ölümü temenni ederlermiş, ölümü isterlermiş. Ölümün hak yol üzere, kendileri ibadet ve taatleken olmasını isterlermiş. Onun için kılıcını kuşanmış, eşinden dostundan helallik dilermiş veda edermiş, gelirmiş bir rıbata, bir kaleye yerleşirmiş. Ölümü istiyor; düşman gelirse çarpışacak ölecek. Veyahut “Ya Rabbi! Ben savaşa giriyorum, hayırlısıyla sen bana şehitliği nasip et.” deyip savaşa girermiş. Savaştan galip, sağlam çıkınca oturup köşede hüngür hüngür ağlarmış.

Çanakkale harbinde böyleleri var. Komutanın birisi bakıyor iki asker köşede baş başa vermişler ağlaşıyorlar.

“Gelin buraya bakıyım.” demiş.

“Çanakkale harbinde bu yakın zamanda, niye ağlıyorsunuz?”

Ses yok.

“Yahu erkek adam ağlar mı, asker ağlar mı niye ağlıyorsunuz, ölümden mi korkuyorsunuz?”

“Yok komutanım.”

“Yahu niye ağlıyorsunuz, çoluk çocuğunuzu mu özlediniz, acı bir haber mi geldi?”

“Yok komutanım.”

İhtimalleri sayıyor...

“Yok komutanım.”

“Allah aşkına söyleyin niye ağlıyorsunuz.” deyince o zaman söylemek zorunda kalmışlar. Ağızları sıkı, söylemeyecekler ama. Demişler ki:

“Komutanım biz buraya kefenlerimizi yanımıza alıp Allah yolunda şehit olmaya geldik, kaç çarpışmaya giriyoruz hala ölmedik. Acaba Allah bize şehitlik nasip etmeyecek mi, bizim bir kusurumuz mu var diye düşünüp ona

ađlıyoruz.” demişler.

Bak dünya sevgisi yok, dünyaya metelik vermiyorlar, gerektiği zaman Allah yolunda vermelerinden belli; “Al, feda olsun.” Allah yolunda verebiliyor, bizim gibi böyle sımsıkı değil yani veriyor. İkincisi ölümden korkmuyor ölümü istiyor, temenni ediyor.

İşte bu ikisi sıhhatli duygu, imanlı insanda sıhhatli almet bunlar; dünyalığı sevmiyor, dünyalığı Allah yolunda verebiliyor vazgeçebiliyor, fedakarlık yapabiliyor, helalinden kazandığı gibi hak yola harcamaktan çekinmiyor hem de ölümden korkmuyor.

Başkaları?

Başkaları ölümden korkar, insanoğlu ölümden korkar. Hayvan da korkar, insan da korkar, bütün canlılar canını korumak ister. Normal, canını korumak istemesi, ölümden korkması tabii. Aslan saldırınca ceylan kaçar, bir kaçmaca bir kovalamaca...

Neden?

Canından korkuyor. Canlılarda canını

korumak içgüdüü var. Herkes canını korumaya çalışır. Ama mümine gelince mü'min Allah yoluna canını vermeye çalışıyor.

Dünyayı sevmek bir hastalıktır, ölümden korkmak ikinci bir hastalıktır. “Bu iki hastalık geldiği zaman, o zaman işte siz dünyalığı sevdiğinizden, ölümden de korktuğunuzdan düşmanlar sizin üstünüze saldıracaklar, çullanacaklar.”

Demek ki muhterem kardeşlerim nasıl olmamız lazımmış?

Efe olmamız, kabadayı olmamız lazımmış. Yahu hocam ben senin anlattığın gibi bir derişliğı tahmin etmiyordum, sanıyordum ki derişlik bir kenara çekilip, boynunu bükme, ses çıkartmamak, oturmak vesaire...

O da var, diğeri de var yerine göre. Geceleyin kalk ibadet yap, gündüzleyin koş Allah yolunda çalış; hepsi var. Bir ibadeti yapınca öteki ibadeti yapmamak diye bir şey yok, hem ibadetini yap hem cihadını yap, hem namazını kıl hem orucunu tut, hem de İslâm için çalış, çabala. İşte murabıt böyle bir insan; canını

vermeye fedakarca razı, hududa gitmiş bekliyor.

Şimdi paralı, yani maaşlı asker var, düzenli ordu var, ordular bekliyor. Ama eskiden bu işler, birçok işler *fîsebilillah* yapılırdı.

Bu camilerin hepsini hükümet mi yaptı?

Hayır, hiçbir zorlama olmadan parası olan vezir, paşa, ağa, zengin hayır yaptı. Cami yaptı, çeşme yaptı, köprü yaptı. Bütün hayır hizmetleri hayır duygusuyla hareket eden mü'min insanlar tarafından yapıldı.

Müminlere, İslâm'a çok şey borçluyuz. Müslümanlara bir kere şu vatani borçluyuz. Müslümanların karşısında olanlar tarihe, kendilerine iyilik etmiş olanlara nankörlük ediyorlar. Evvela Allah'a nankörlük ediyor, kâfirlik ediyor ondan sonra da kendilerine sonsuz iyilik yapmış olan ecdada nankörlük ediyor.

Çok şey borçlu; bu devrin insanı İstanbul'da oturuyorsa İstanbul'u fetheden Fatih Sultan Mehmed'e borçlu, Fatih Sultan Mehmed Han'ın o mübarek ordusuna borçlu. Bu camide oturuyorsak bu camiyi yaptıran adama

borçluyuz biz, Allah razı olsun yaptırmış. Canım bakılmasaydı harap olurdu. Şimdi gıcır gıcır, tertemiz, pırıl pırıl, dayalı döşeli, sıcak, elektrikli, üfürüklü, pervaneli, -vantilatör der miyim para cezası yememek için demem- her türlü rahatı var.

Bunları yapanlardan da Allah razı olsun, onlara da bir şey çok şey borçluyuz. Sen burada gelip oturuyorsun, ben burada gelip oturuyorum önümde mikrofon. Ben bunun parasını vermedim, hayır sahibi bir hacı kardeşimiz verdi. Kesesinin ağzını açmış, emretmiş, rica etmiş demiş ki “Çok güzel bir ses tertibatı yapılınsın, paradan kaçınılmasın hepsini vereceğim.” Onun için tıklar tıklar dinliyoruz.

Ben konuşuyorum benim sesim sivrisinek vızıltısı iken gök gürültüsü gibi çıkıyor, bu sesi büyütüyor. Bu bir para, hadi almaya çalış, hadi bakalım sen kendin evine bir tane almaya çalış, gör bakalım kaç para olduğunu. Teknik âlet edevatın parasının ne kadar yüksek olduğunu gör. Çok şeyler borçluyuz.

İşte malını veriyor, kimisi de canını veriyor. Canını da veriyor; bir gül bahçesine

girercesine harbe giriyor, isteye isteye saldırıyor, Allah Allah diyor düşmandan yüzünü döndürmüyor çarpışıyor.

Ama şimdi muhterem kardeşlerim böyle yapsan da böyle yapmaktan düşman korkmuyor. Bunu ben de yapacağım sen de yapacaksın ama bu devirde hadi kalk kılıçları kuşanalım.

Kılıçlı namaz kılmak yedi yüz misliymiş. Hadi bakalım yeniden bir kılıççı ustası bulalım, İskenderpaşa cemaatine her birisine boyuna posuna uygun, beline koluna uygun birer kılıç yapsın, kınını yapsın, belimize bağlayalım kılıçlı cemaat olalım.

Bu devirde adama gülerler. Adam yanaşmıyor ki ta uzaktan uzun menzilli silahla takır takır takır takır... General güp aşağı gidiyor. O kadar tedbirli olmasına rağmen general helikopterden inerken uzun menzilli silahla gidiyor.

O halde ne olacak?

Bu devrin şartlarına uygun hazırlık yapılacaktır. Kılıç yetmez, kılıç insanı iki metredeki düşmana karşı korur, beş metredeki düşman,

on metredeki düşman tabancasını çekerse kılıcıyı vurur, yere devirir. Kılıcın devri geçmiş.

Tabancanın?

Onun da devri geçmiş çünkü daha ileri silahlar var. O halde biz en ilerisi yapmak zorundayız.

Neden biz Ak Radyo'yu kurduk, niye Ak televizyonu kurmaya çalışıyoruz, niye mektepler açıyoruz, hastaneler açıyoruz, niye üniversite kurmaya çalışıyoruz?

Bu devirde bunlar lazım da ondan; cihat bununla oluyor. Adam Hıristiyan, adam misyoner, adam müslümanları dininden döndürüp kâfirleştirmeye çalışıyor; parası bol. Gelmiş Türkiye'de bir televizyon kanalını yakalamış, televizyon yayını yapıyor.

Sen onun papaz olduğunu, misyoner olduğunu bilmiyorsun, televizyonda papazın yayını dinliyorsun, seyrediyorsun. Adam papaz, İslâm düşmanı, Hıristiyan.

Biliyor muydunuz İstanbul'da Türkiye'de [yayın yapan] bir kanalın papaz kanalı

olduğunu?

Bilmiyordunuz?

Söyleyemem ki buradan, söyleyebilir miyim, söyleyemem arayın bulun, ama iş böyle.

Ne yapmak lazım?

O zaman bizim de onları yapmamız lazım.

Nasıl yapılacak bunlar?

Bizim cemaatimiz, maşaallah bizim kardeşlerimiz Allah razı olsun çeşme başına dikilmiş dut ağacı gibi; sahipsiz, herkes çıkar üstüne dutlarını yerler, dallarını kırarlar. Sahibi yok, izin almazlar, meyveleri yerlere dökülür. Bizim cemaat öyle. Bizim cemaat şöyle bir toplanalım da yahu bu hoca niye uğraşüyor, ne yapmak istiyor bu hoca diye...

Düşmanlar daha iyi takip ediyor, bizim için yurt dışında gazetelerde yayın var. Ben kestim. İngilizce yayın var, yurt dışı bizimle ilgili yayın yapıyor.

Benim kardeşlerim yurt dışında bir yere gitmek istediği zaman soruyorlar, “Sen

tarikatçi misin”?

“Tarikatçiyim ne olacak.”

“Niye gidiyorsun oraya, oradaki Müslümanlara tarikatı aşığılamak için mi gidiyorsun, İslâm’ı öğretmek için mi gidiyorsun?”

“Evet, İslâm’ı öğretmek için gidiyorum ne olacak.”

“Onları serbest bıraksan da onlar güzel entegrasyonlarını tamamlasalar ya... Onların yakasını bıraksanız ya.”

O adamın dediğı entegrasyon ne demek ?

Entegrasyon uymak demek. Müslüman oraya gitmiş o kâfir toplumun içinde yaşıyor, ona entegre olacak, uyacak.

Ne demek yani?

Müslüman kâfire benzeyecek. Onu istiyor, yakasını bıraksanız da bu gönderdiğiniz halkın, onlar oraya entegre olsalar, uyum sağlasalar. Kâfirlerle kucak kucağı, yan yana, omuz omuza, kol kola, kafa kafaya, kadeh kadehe yaşasınlar.

Öyle şey olur mu?

Benim dünyada vazifem var, senin de var. Allah'ın emri herkesedir. Benim vazifem İslâmı yaşamak, İslâm'ı anlatmak, İslâm'ı yaymak. Onun için ben dünyanın her yerine gideceğim. Orta Asya'ya da gideceğim, Avrupa'ya da gideceğim. Yarın gidiyorum Avrupa'ya, Kanada'ya da gideceğim, dünyanın her yerine gideceğim, Afrika'ya da gideceğiz, hepsine gideceğiz. Hepsine ben yetişemem bir kısmına siz gideceksiniz.

Neden?

Allah bize müslüman olmamızı emretmiş, bir de İslâm için çalışmayı emretmiş.

Bak dedelerimiz hudutlara kadar gidiyor-muş, murabıt oluyormuş, biz ne yapacağız?

Biz de bu devrin murabıtı olacağız, biz de gideceğiz, biz de bir yerlerde nöbet tutacağız, biz de İslâm için çalışacağız. Onlar mallarını canlarını vermiş, biz de vereceğiz.

Bize devlet desteği yok, bu işleri yapın diye, biz nereden yapıyoruz bu işleri?

Para istemek de ağır geliyor bize. Ben birkaç defa “Zekâtlarınızı şuraya verin, buraya verin.” dedim. Millet ya veriyor ya vermiyor, dut ağacı gibi; başkası yiyebilir, herkes istifade edebilir.

Nakşîler dut ağacı gibidir buyur bütün herkes istifade eder. Para istenmiyor, zekât istenmiyor herkes kendi bildiğini yapıyor.

Ne oluyor?

Şirket kuralım diyoruz çalıştıralım, kârıyla şu işi yapalım, didiniyoruz, uğraşıyoruz. Üniversite kuracağız, hastane kuracağız, kolej kuracağız, radyo televizyon kuracağız...

Radyo-televizyonda ulusal televizyona geçemedik, neden?

Paramız yok, para olsaydı geçerdik.

Biz de uydu kirasını verseydik şu kanallardan birisi de bizim olacaktı ama yapamadık neden?

Parasızlıktan.

Para olmadığından mı?

Hayır para var, ama para toplanmıyor beraber iş yapılmıyor.

Eskiler yapmışlar, topluca hareket etmişler, ölümden korkmamışlar, hayata değer vermemişler, mal depo etmemişler, Allah yolunda çalışmışlar, harcamışlar İslâm yayılmış, nereye kadar yayılmış?

Viyana'ya kadar yayılmış, İspanya'dan Fransa'ya kadar yayılmış, Tunus'tan Sicilya'yı almışlar İtalya'ya kadar yayılmış, Toronto Kalesini Fatih Sultan Mehmed Han zamanında almışız, Kırım bizim olmuş, Karadeniz Türk gölü olmuş, Romanya, Bulgaristan Tuna vilayeti, Kafkasya bizimmiş.

Şimdi nasıl?

Şimdi bizim değil neden?

İşte bizim bir araya gelmememizden, silahların asrın icabına göre olanlarını hazırlamamızdan, dünyayı sevmemizden, ahireti kazanmak için masraf yapmamamızdan. Eğer biz şu asrın değişmesi zamanında petrolümüze sahip olsaydık, otomobili vesaireyi önce biz yap-saydık, Osmanlı devleti olarak motorize bir

kuvvet olsaydık, ordumuz motorize olsaydı, atların üstünde gitmek yerine, mekkâreler kullanmak yerine, katırlarla cephaneye şey taşımak yerine, uçaklarımız olsaydı...

Çanakkale harbinde düşman bize karşı uçak kullandı, bizim uçağımız yoktu. Verseydik parayı alsaydık ya! Kuru ekmekle peynir yeseydik, zeytin yeseydik, ot yeseydik, ot var bizim memlekette, otları topluyorsun yemek oluyor, hem de doktorlar da tavsiye ediyor, kolesterölü azmış.

Ot yeseydik, kuru ekmek yeseydik, tayyaremiz olsaydı da düşman Çanakkale'ye gelip beş yüz bin tane Müslümanı şehit etmeseydi. Balkanları kaçırmısaydık, Tunus'u, Cezayir'i, Afrika'yı elden çıkartmısaydık, petrol bölgelerini İngilizlere Amerikalılara, Fransızlara kaptırmısaydık.

Bu hep işte bu murabıtlıkla, Allah yoluna hayatını vakfetmekle, malını vermekle ilgili. Bu devirde böyle yapan insan yok.

Bunlar ne, aptal mı bunlar, bunlar niye böyle yapmışlar? Bunların ağzı dili yok mu,

midesi yok mu, keyfi zevki yok mu, vücutları istirahat istemez miydi?

İsterdi ama onların imanları sağlamdı, onlar âhirete inanıyorlardı, âhirete hazırlanıyorlardı, dünya gözlerinde yoktu, ana nokta bu; dünyaya meyilleri sevgileri, muhabbetleri yoktu.

b. Dünyâ Sevgisinin Zararı

Peygamber Efendimiz diyor ki;

Hubbu'd-dünyâ re'sü külli hatîe. “Dünya sevgisi bütün hataların başı.” Haset ondan olur, rekabet ondan olur, kavga ondan olur, kardeşlerin mirastan birbirlerine küsmesi ondan olur, iki dükkân komşusunun kavgası ondan olur, iki köy halkının silah alıp birbirleriyle çatışması ondan olur. Ne işte iki paralık dünya için.

Birinci kusur bu; dünyayı sevmek, dünyaya âşık olmak, dünyaya bağlanmak, ahireti unutmak, ahireti düşünmemek...

İkincisi de ölümden korkmak. Ölümden istediğin kadar kork. Ölümden korkmak ölümü

insandan öteye uzaklaştırmaz. İnsan ne zaman ölecekse o zaman ölür. Yanaşsa, sürtünse, kaşınsa, ölemez insan. Gitse silahlı insana “Öldür beni.” dese öldüremez, Allah yazmayınca öldüremez. Ya silah patlamaz ya adamın parmağı çekmez, ya şöyle olur ya böyle olur. Allah’ın yaşatacağı insanı kimse öldüremez.

Koca bir kavim tek bir babayiğidi İbrahim *aleyhisselam*’ı öldürebildi mi? Öldürmek istemediler mi, yakmaya teşebbüs etmediler mi, yakalamadılar mı, ellerini ayaklarını bağlamadılar mı, ateşin içine atmadılar mı?

Attılar.

İbrahim *aleyhisselam* öldü mü ateşe atılınca?

Ölmedi.

Demek ki Allah öldürürse öldürür, Allah öldürmezse kimse öldüremez. Koca bir kavim bir araya gelse, sabahtan akşama kadar uğraşsalar öldüremezler.

Firavun Musa *aleyhisselamı* öldürmek istedi, öldürebildi mi?

Öldüremedi, öldüremez.

Peygamber efendimizi öldürmek istediler, evini kuşattılar öldürebildiler mi? Mağaraya kadar takip ettiler öldürebildiler mi? Arkasından at koşturdular mızrakla, öldürebildiler mi?

Öldüremezler.

Ordu [topladılar], geldiler Medine-i Münevvere'ye, öldürebildiler mi?

Öldüremediler, öldüremezler.

Allah bir insanı yaşatmışsa, kaderinde şu kadar yıl yaşayacak, şu sene ölecek diye yazılmışsa onu kimse o zamana kadar öldüremez. Ölümden korkmak o zaman aptalca bir şey, niye korkuyorsan ölümden aptal, nasıl olsa zamanı belli. Bir dakika öne de gelmez bir dakika sonra da gitmez.

Ölümden niye korkuyorsun kardeşim?

Bu iman oldu mu ölümden korkmuyorum, dünyadan da bir şey beklemiyorum, para pulda da mevkide makamda da gözüm yok. Tamam, bu insanı kimse yenemez, bu insanın sırtı yere gelmez.

Amma dünyayı sevdi mi paraya kanar, mevki makamı düşünür, hesap yapar, düşmanla iş birliği yapar, düşmanın rüşvetini kabul eder, “eyvallah tamam yan cebime koy ben onların aleyhinde çalışırım” [der] casus olur, ajan olur, yola maşa olur, onların oyununa düşer, her şeyi yapar.

Neden?

Dünyayı seviyor, dünyayı sevdi mi böyle olur. Ahireti düşünmüyor. Ahirette mahkeme-i kübrâ var, Allah hesap soracak.

Dedikodu yapıyorlar bizim aleyhimize. Yapsın. Çok hoşuma gidiyor, Cüneyd-i Bağdâdî veyahut Hasan-ı Basrî *rahmetullahi aleyh* kendisini dedikodu yapana bir tepsi, bir büyük şey kıymetli meyve göndermiş. “Sen dedikodu yapıp gıybetimi yapıp sevaplarını bana veriyormuşsun, ben de sana bunu hediye gönderiyorum.” demiş.

Bir tanesi de “Gıybet yapmam ya, gıybet yapacak olsam ana babamı gıybet ederdim. Çünkü gıybet yaptığım kimseye sevaplarım gidecek ya, bari sevabım anama babama gitsin

diye hiç olmazsa anamı babamı gıybet ederdim ki benim sevaplar yabana gitmesin, anama babama gitsin diye hiç olmazsa onu ederdim.” diyor. Anlayın.

Peygamber Efendimiz'e iftira atmadılar mı?

Attılar.

Mecnun demediler mi, şair demediler mi, sihirbaz demediler mi, kâhin demediler mi?

Dediler.

Yalancı peygamberler çıkmadı mı?

Çıktı. Bir şey değil, yani imtihan demek ki onlara gelmiş, yapan utansın, söyleyen utansın.

Allahu Teâlâ hazretleri gafletten cümlemizi uyarsın, gözümüzden perdeleri kaldırsın, ahireti unutmayan mü'min-i kâmiller eylesin!

İmanın kuvveti âhirete bağlılıktandır, âhiret inancı olmazsa inanç olmaz. “Ben âhirete, mahkeme-i kübrâya, adalet-i ilâhiyeye, cennete, cehenneme inanıyorum.” diyen insan

başka türlü insan olur.

Böyle insan olmaz bu tip insan olmaz.

Bu devirdeki insanları Peygamber Efendimiz'in söylediği iki hastalık sarmış, dünya sevgisi; para sevgisi, mal sevgisi, mülk sevgisi, ticaret sevgisi, köşk sevgisi, yalı sevgisi, otomobil sevgisi, banka sevgisi, banka cüzdanı sevgisi, hesap sevgisi, sermaye sevgisi, lüks sevgisi, servet sevgisi, eğlence sevgisi, tatil sevgisi, av sevgisi, kumar sevgisi...

Bir sürü sevgiler sarmış. *Hubbu'd-dünyâ*'ya dalmışlar, en büyük hata; dünyayı seviyorlar, bir de ölümden korkuyorlar.

“Ölmek de mi var yahu eyvah hapı yuttuk.”

“Tabii yuttun ya tabii yuttun, herkes yutacak, ölümü yutmayan, ölüm şerbetini içmeyen var mı?”

Hazırlanacaksınız; her an gelebilir, birden gelebilir, aniden gelebilir, pattadak gelebilir hiç belli olmaz. Onun için hem ölümden korkmayacağız, hem de ölüme hazır olacağız.

Dervişlik ne? Dervişlik ölüme hazır olmak sanatıdır.

Ölüme hazır mısın, hazır mısın hemen şu anda?

Feridüddin Attar'ın dükkânına, [henüz] mübarek dükkâncılık yaparken birisi gelmiş, konuşmuşlar. Dervişliği methetmiş, Allah'a teslimiyeti, hayatın değersizliğini anlatmış. Ondan sonra “Sen bunları yapabilir misin?” deyince, “Yaparım inşaallah.” demiş. Yatmış yere “Allah” demiş canını vermiş. Yani köprü-
nün öbür tarafına adımını atıvermiş, bitmiş. Hazır; borcu yok, hesabı yok, sözü yok, bir şeyi yok. Her şeyi hazır.

Hazır mısın hemen ölmeye?

Daha dur hocam daha hacca gitmedim, emekli olmadım, çocuğu evlendirmedim, evi tamamlamadım, borcumu [ödemedim...]

Bir sürü alakan var ama bunları hiç dinlemez ölüm. Ölüm bir geldi mi;

Gelinlik kızların saçın teneşirde yıkar ölüm,

Alır yiğidin âlâsın dîvâne eyler anasın.

Ölüm birden gelir, onun için ölümden hem korkmamak, hem de hazır olmak lazım.

Ölüm nedir?

Ölüm dünya imtihanının bittiğini gösteren bir şey, işaret; “Bitti elhamdülillah, meşakkat bitti, üzüntü bitti, hastalık bitti, dert bitti, hasretlik bitti.” Tamam. Sevgilinin sevdiğine kavuştuğu andır ölüm, perdelerin kalktığı andır. Tabii mü’min için. Cennetle insanın arasında ölüm bir perdedir, öldüğü zaman perde kalkıyor, cennete gidecek.

Bir insan her namazın arkasından *Âyete’l-Kürsî* okursa...

Niye okuyoruz *Âyete’l-Kürsî*’yi?

Sübhanallâhi ve’l-hamdü lillâhi ve lâ ilâhe illallâhu vallâhu ekber, ve lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâhi’l-Aliyyi’l-Azîm. Eûzübillahimine’ş-şeytâni’r-racîm. Bismillahi’r-rahmâni’r-rahîm. Ayete’l-Kürsî’yi okuyoruz. Allâhu lâ ilâhe illâ hüve’l-Hayyü’l-Kayyûm... ilâ âhiri okuyoruz. Ve hüve’l Aliyyi’l-Azîm’e

kadar.

Niye okuyoruz kimse bilmiyor, anasından babasından öyle gördüğü için okuyor. Hayır, Peygamber Efendimiz tavsiye etmiş ve buyurmuş ki “Namazın arkasından bir insan *Ayete’l-Kürsî*’yi okursa, onun cennete girmesine sadece ölüm mânidir.” Başka bir mâni yok, cennete hayatta olduğundan giremiyor, ölüm olsa girecek. *Ayete’l-Kürsî*’yi ondan okuyoruz. O tesbihleri çekmemizin, salât u selâm getirmemizin sebebi var. İnsanın dinin kaynaklarını okuması, bilmesi lazım, yaptığı şeyi bilerek yapması lazım.

c. **Murabıtın Mükâfâtı**

Adam gitmiş kalede nöbet tutuyor; para da almıyor, maaş da istemiyor, Allah rızası için. Allah rızası için cihad, Allah rızası için bekçilik, Allah rızası için hayır, Allah rızası için imamlık, Allah rızası için müezzinlik... Her şey Allah rızası için, ne güzel.

İkinci hadise geçelim, ama [önce bu hadisi] tamamlayalım:

İnne’l-murâbıta fî sebîlillâh. “Allah

yolunda murabıt olan kimse hiç şüphe yok ki.”
A'zamu ecran. “Ecir bakımından daha büyük mazhariyete sahiptir.”

Min racülin. “Şu adamdan daha çok sevap kazanır ki o adam.”

ceme'a ka'beyhi yertâdü şehran sıyânehû ve kıyânehû. “Adam gayrete gelmiş bir ay.”
Şehran, noktasını demin görmemiştim. “Bir ay gündüzleri oruç tutarak, geceleri uyumayıp ibadet eden gayretli insanın sevabı alır.”

Bir günlük böyle bir şeyden bu kadar sevabı alıyor veya bir miktarlık şeyden böyle sevabı alıyor. Murabıtın sevabı çok. Arkadaki, geride rahat ibadet edenlerin hepsinden hisse alıyor. Murabıtın derecesi bir ay gündüz oruç tutup gece kalkıp gece namazları kılıp ibadet eden gayretli müslümandan daha büyüktür. Bir günlük murabıtlık böyle. İşte böyle olmamız lazım.

Ama şimdi ben kalkayım Edirne'ye Kapıkule'nin yanında, askerî kulede silahı alayım, nöbet tutayım. Ne olacak gelmez ki Bulgar?

“Oradan gelecek ne olacak?”

“Harp olur.”

“Öyle gelmez, turist vapuruyla gelir, Karaköy rıhtımına yanaşır, uçakla gelir. Yeşilköy hava alanında iner, arana girer. Para gönderir, buradan adam tutar; dergi çıkartır, gazete çıkartır, müstehcen yayınlar, çirkin neşriyat, Peygamber Efendimiz'in aleyhine, dinin aleyhine, ahlakın aleyhine öyle yıkmaya çalışır.”

Şimdi Edirne'de, kapı kulede nöbet tutmanın kıymeti azaldı. Asıl kıymet iman nereden darbe yiyorsa oraya çıkmak; orada düşmana karşı koymak, orada düşmanı yenmek, orada Müslümanları korumak. Onun için dergi çıkartıyoruz, radyo yayını yapıyoruz, televizyon yayını yapacağız, her türlü yayınları yapacağız. Siz de yapmak isterseniz el birliğiyle yapılacaktır.

d. Yardım İstemek Şu Üç Kişiye Caizdir

إِنَّ الْمَسْأَلَةَ لَا تَحِلُّ إِلَّا لِأَحَدٍ ثَلَاثَةٍ: لِيَذِي دَمٍ مُّوجِعٍ
أَوْ لِيَذِي غُرْمٍ مُّفْطِعٍ أَوْ لِيَذِي فَقْرٍ مُّدْقِعٍ

Inne'l-mes'elele lâ tahillü illâ li-ehadi selâsetin: Li-zi-demin mûciin ev li-zi-ğurmin mufzı'ın ev li-zi-fakrin mudkı'ın.

“Dilenmek, istemek Őu üç kiŐiden birisi için helal olur: Çok altından kalkılmaz bir kan diyeti borcu altında olan kimse, çok ağır bir borcu var, altından kalkamıyor onu ödeyecek insan, ya da Şiddetli bir fakirliği var o zaman isteyebilir.”

Bu bir sürü sağlam kaynađı var. Enes *radi-yallahu anh*'dan rivayet edilmiŐ.

Inne'l-mes'elete. Mes'ele; Arapça'da “dilenmek, istemek” demek. Yani “Şimdi benim bir meselem var filanca adamlarla.” diyoruz o mnaya değil. Arapça'da *mes'ele, sual*; hemze ile “dilenmek” demek, *sil* “dilenci” demek. Öteki mânasını biliyor da bu mânasını okları bilmiyor.

“Dilenmek, istemek Őu üç kiŐiden birisi için helal olur, başkası için helal olmaz uygun değil.” Őunlar istekte bulunabilir:

Bir; *Li-zi-demin mciin*. “Altından kalkılmaz bir kan diyeti borcu altında olan kimse.” İnsanı zen bir kan diyeti, borcu var onu ödeyecek adam parası yok, bu isteyebilir.

İkincisi; *Li-zi-đurmin mufzı'ın*. “ok ağır

bir borcu var, kalkamıyor altından, onu ödeyecek insan isteyebilir.”

[Üçüncüsü;] *ev li-zi-fakrin mudkı'ın*. “Ya da şiddetli bir fakirliği var o zaman isteyebilir.” Başkası istemesin, isteyemez.

Herkes elini açıyor, dileniyor, istiyor. Cebi dolu, bankada hesabı var, evi var, başka bir şeyleri var, belki istediği adamdan mali durumu daha güzel, istiyor.

Caiz mi?

Caiz değil, dinimizde doğru değil, şunlara müsaade var ötekilere müsaade yok.

Mesela bizim bir arkadaşımızın oğlu araba kullanırken Suudi Arabistan'da kaza yaptı, birisinin ölümüne sebep oldu, mahkûm oldu. O ölümüne sebep olduğu kimsenin kanının diyetini ödeyecek, muazzam paralar, milyonlar. Çocukcağızın bunu ödeyecek parası yok.

O zaman zenginlere gidildi “Yahu zekâtlarınızdan verin de bunun kan diyetini verelim. Aksi takdirde bizi hapisten çıkartmıyorlar, hapisten kurtulalım.” diye para topladılar.

Kurtuldu. Zor kurtuldu, kendisinin ödemesi mümkün olmayan büyük paralardı. Peygamber Efendimiz “Böyle bir kan diyeti borcu olan isteyebilir.” diyor.

Veyahut çok borçlanmış, oluyor bazen; bir gece zengin yatıyor sabaha fakir oluyor insan. Türkiye’de neydi o “5 Nisan Kararları”? Bir gecede, bir kararla bir insanın, bir tüccarın mali gücü üçte ikisi gitti üçte biri kaldı, Çok muazzam sarsıntılar oldu.

Dolarla, markla, dövizle borçlu olanlar mahvoldular, ödeyemez duruma geldiler. Tıkır tıkır muntazam ödeme durumunda olan insanlar daire almış borçlanmış, araba almış, iş açmış borçlanmış ödeyemez duruma geldi. İstemediği halde çok ağır borca düştü. Böyle bir insan sağdan soldan isteyebilir, yani “Bana yardımcı olun, zekâtlarınızdan verin.” diyebilir veyahut onun namına birisi toplayabilir ona yardım olarak verebilirler.

“Düşmez kalkmaz bir Allah” derler bazen böyle oluyor. Bazen insan zenginken bir fecate, bir felakete uğruyor, bir şeyler başına gelebiliyor o zaman yardımcı olmak lazım.

Kendisi de isteyebilir kendisi isteyemezse birilerinin ön ayak olup da yardımcı olması düşünülebilir. Bir de çok şiddetli fakirlik varsa o zaman isteyebilir.

Yoksa Peygamber Efendimiz böyle dilenen bir kimseye baktı ki hali biraz iyi, güçlü kuvvetli, ip satın aldırdı: “Git bir ip al, bu ipe git dağdan odun topla, odunları ipe bağla sırtına sar, ondan sonra getir burada odun sat parasını al, dilenmekten daha iyidir.” dedi.

Efendimiz dilenmemeyi tavsiye ediyor. Ancak şu şartlar altında olanlar artık kendisi ne yapsa dilenmezse işi çözümlenmeyecek, “öylelerine müsaade var” diyor. Ötekiler dilenmeyecek alnının akıyla alnının teriyle, elinin emeğiyle çalışarak dilenmeden yaşamaya çalışarak. Çok rahat bir hayat olmayabilir, olsun, bir şey istemek doğru değil, istememek daha iyi.

e. İştîşâre Edene Allah Yardım Eder

Üçüncü hadîs-i şerîfi okuyalım:

إِنَّ الْمُسْتَشِيرَ مُعَانَ وَالْمُسْتَشَارَ مُؤْتَمَنٌ

Inne'l-müsteşîra muânün ve'l-müsteşâre

mü'temenün.

“İstişare yapan kimse, soran kimse, ilahi yardıma mazhar olur, Allah böyle istişare edene yardım eder, bereket verir, işini rast getirir, yardımcı olur. Kendisine istişare olunan, mesele sorulan kimse de güvenilen kimsedir, emin kimsedir.”

Bu üçüncü hadîs-i şerîf Âişe validemizden rivayet olunmuş.

Biliyorsunuz ashâb-ı kirâmın fetva veren, kadılık yapan, büyük isimlerinden birisi de Hz. Âişe validemizdi. Hanımdı ama kadıydı, bilgisi vardı. Hem de çok derin, çok geniş bilgisi vardı, çok da merakı vardı.

Geldiler ona “Ey müminlerin annesi, senin tefsir bilgine şaşmıyoruz. Tabii Peygamber Efendimiz'in hanımısın, Peygamber Efendimiz'e ayet indikçe ayetin mânasını senin yanında konuşulmuştur sen bilebilirsin. Ona şaşmıyoruz. Hadis bilgine şaşmıyoruz çünkü Peygamber Efendimiz'in yanındasın, fıkıh bilgine şaşmıyoruz, ama sen bu tıp bilgisini nereden elde ettin?” dediler.

Çok da güzel tıp bilgisi varmış, her hastaya bir ilaç söylermiş. Kabiliyetli yani çok meziyetli bir insan. Bir insan meziyetli ise, bilgiliyse, akıllıysa, Allah öyle yaratmışsa o zaman her şeyi güzel yapıyor. Hangi işi versen güzel yapıyor. Allah yardımcımız olsun. O, Hz. Âişe anamız, Âişe-i Sıddıka validemiz *radıyallahu teâlâ anhâ* rivayet etmiş. Allah hanımlarımızı kızlarımızı öyle eylesin, onun gibi cennetlik eylesin, dini bilgisi kuvvetli eylesin.

Muhterem kardeşlerim!

Biliyorsunuz bir işi yaparken insan başkalarıyla danışmak ihtiyacını duyar. Tek başına karar verirse bir insan, çok kere hatalı olur. Çünkü tek başına olduğu zaman insan duygusal davranabiliyor; kızgınlıklarıyla, sevgileriyle gözü biraz gerçekleri görmeyebiliyor, kızdığı insanı fazla batırıyor, sevdiği insanın kusurlarını görmüyor, isabetli karar veremeyebiliyor.

Onun için bazen bilgisi de yetmiyor, uzman bir kimseye sormak gerekir. Bazen de duyguları, gerçeği bulmasına, işlemesine mani olabiliyor. Onun için istişare sünnettir istişare etmek, yani danışmak lazım. Tavsiye edilen bir

şeydir, iyi bir davranıştır, akıllıca bir şeydir.

Burada peygamber Efendimiz buyuruyor ki:

İnne'l-müsteşîra muânün. Müsteşir, “istişare eden kimse” demek. “Ben şöyle bir şey yapacağım ne dersin aziz kardeşim sen de bir fikrini söyle...” geldi sana soruyor. Bu istişare yapan kimse, soran kimse... *Muânün. Muan*; “Avne, avn-i ilâhîye, ilahi yardıma mazhar olan.” demek. Böyle istişare edene Allah yardım eder, bereket verir, işini rast getirir, yardımcı olur. İstişare eden iyi bir şey yapıyor. Allah yardım eder, berekete erişir. *Ve'l- müsteşâru*. “Kendisine istişare olunan, mesele sorulan kimse”, o da; *mütemenün* “güvenilen, emin kimsedir.”

Adam yerine koymuş, fikrine kanaatine itimat etmiş, gelmiş soruyor. Bu adam doğru bildiği şeyi söylemezse, içinden geçeni bildiğini, doğruyu söylemezse olur mu?

Olmaz.

İtimat olunmuş kimse o halde itimadına göre karşı tarafa açık kalplilikle doğru bildiği

şeyi güzelce söylemesi lazım.

Çeşitli sebeplerden söylenmeyebiliyor; karşı tarafın hatırı kırılmasın diye veyahut bir başka şeytanlıktan, dalavereden vesaireden filan söylenmiyor. Bu doğru değil. Eğer doğruyu söylemezse istişare olunan kimse hıyanet etmiş olur; kendisine soru soran kimseye doğruyu söylemeyen haindir. Doğru, dosdoğru olacak, kanaatini söyleyecek.

İşlerinizi istişare ile yapın, isabetli görüşleri olduğunu tespit ettiğiniz arkadaşları mimleyin.

“Bak şu birkaç defa ne söylediye çıktı, doğru kafası olan, zevk-i selîmi, akl-ı selîmi olan dürüst bir arkadaş.”

Tamam.

Mimleyin onu, aklınıza yerleştirin; filanca insan akıllı, uslu, isabetli düşünebilen, meziyetli, kabiliyetli bir insan. Böyle insanları belleyin, mimleyin, aklınıza yazın işiniz olduğu zaman böyle insanlara sorun.

Deniliyor ki kadınlara danışın, dediklerinin

aksini yapın. Bu neyi gösterir eğer böyle bir söz söylenmişse?

Kadınlar umumiyetle işin duygusal tarafını tercih ederler, duygusal davranırlar, dünya, eğlence zevk ve keyif tarafını tercih ederler. Bu işin dünya tarafı, dünyevî tarafı, duygusal tarafı, keyif ve zevk tarafı nedir anlamak için sorarsın. Anlaşıldı bu bunu [tercih ettiğine] göre tamam, nefisler canlar bunu çekiyor diye anlarsın o zaman onu yapmazsın. Çünkü, bu işte böyle yapmak demek ki nefsin hoşuna gidecek şey diye belli oldu.

Musa *aleyhisselam* birisine imanı teklif etmiş de o zamandaki bir kimseye “müslüman ol” diye söylemiş. O da demiş ki “Ya Musa, yarın cevap vereceğim sana. Ertesi gün Musa *aleyhisselam*’ın karşısına çıkmış demiş ki, ya Musa teklifini kabul ediyorum, imana geldim, sana tabii oldum, *eşhedü enlâ ilâhe illalah*” diye söylemiş.

Musa *aleyhisselam* da merak etmiş, yahu niye dün söylemedin, bugüne tehir ettin?

“Ben demiş her şeyi nefsim, kendime,

kendi içime ‘Nasıl yapmamı istiyorsun ey nefsim’ diye danışırım. O neyi istiyorsa, aksini yaparım.”

“Nefsim şimdi ne yapalım, ne istiyorsun anlat bakalım, söyle bakalım?”

“Şöyle rahat bir yatakta yatmak istiyorum.”

“Tamam, sana yatmak yok, hadi bakalım çalışmanın başına.”

“Nefsim, bugün pazartesi ne yapalım, acaba oruç tutsak mı?”

“Aman, işte bugün oruç tutma, hava güzel, arkadaşlarla bilmem ne de filan. Evde de baklava var börek var, kaymak var, çörek var.”

Nefis bunu istiyor, demek ki oruç tutacağım. Niyet ettim bugün Allah rızası için oruç tutmaya. Nefis de insana nefsanî şeyler, arzular; şehavet-i nefsanîyeyi emrettiğinden o zât da öyle yapmış, nefsinin dediğinin aksini yapmış.

Musa *aleyhisselam* imana davet ediyor sormuş. “Neyine gerek gidip de öyle mü'min olmak

ibadet edeceksin, bir sürü mükellefiyetler, emirler var, olma” demiş. Bu nefis bundan hoşlanmıyor demek bunda hayır var, gelmiş Müslüman olmuş.

Hakikaten nefse muhalefet etmek lazım.
Nefis umumiyetle;

İnne'n-nefse le-emmâretün bi's-sûi illâ mâ rahime rabbî. Ekseriyetle “İçim, canım öyle çekiyor, öyle istiyorum.” diyoruz ya nefis o Allah'ın rızasına aykırı olan şeyi ister, ekseriyetle öyledir. Onun için nefesine muhalefet etmek, nefsinin arzularına, şehevât-ı nefsâniyesine, hevâ-yı nefesine muhalefet etmek gerekiyor.

“Bugün Pazar, İskenderpaşa'da hadis dersine mi gidelim, yoksa çoluk çocuğu toplayalım, bir iki has arkadaşla da anlaşalım, filanca subaşında filanca ağaçların altında, falanca manzaraya karşı falanca börekleri, çörekleri hazırlayıp çayları-mayları pişirip meyveleri götürüp karpuzları kavunları kesip orada bir kır sefası mı yapalım?”

“Kır sefası yapalım”

Nefir ne diyor: “Kır sefası yapalım.” Çoluğa çocuğa sorsan o da “Baba kır sefası yapalım.”der. Demek ki İskenderpaşa’ya gideceğim.

Neden?

Nefis istemiyor. Ötekisi eğlence, zevk, keyif burada da sevap var.

Şeytan da sevaplı şeyi istetmez.

“Yapma onu aman ya şaşırıydın mı sen?”

Burada keyifli, zevkli, eğlenceli vakit geçirmek varken ne yapacaksın orada sıkışık sıkışık oturuluyor, herkes istediği gibi rahat da edemiyor, koltuk da yok, arkana yaslanmak da yok, hoca da vaazı biraz uzatınca insanların dizleri de acıyor vesaire...

“Boş ver, bu hafta gitme, bir dahaki hafta gidersin.”

Tam kandıramazsa böyle kandırır;

“Bu hafta gitme de bir dahaki hafta gidersin. Bir hafta aşırarak git.”

Bir hafta getirtmemeyi kar sayıyor.

Sadece size mi diyor?

Hayır.

Bana da söylüyor. Bana da diyor ki;

“Her hafta gitme İskenderpaşa’ya.”

Dün akşam neredeydik biz?

İzmir’deydik.

Dün gece yolculuk yaptık, İstanbul’a 1’de geldik. İzmir’de diyor ki:

“İstanbul’a gitme, İzmir’de vaaz ver, vaazdan kaçmıyorsun ya, İskenderpaşa’ya gitme.”

Bana da söylüyor. Aramazı açmak için çalışanlar var, haberiniz olsun.

Allah cümlemizi korusun.

“İstişare eden Allah’ın yardımına mazhar dır, istişare edilen de güvenli kimse olsun, güveni suistimal etmesin, güvenildiği halde hainlik yapmasın hıyanet etmesin.”

Fâtiha-i şerîfe meâl besmele.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

20 Şa'bân 1416 / 12.01.1996

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

